

nogenlunde ensartet Overskridelse, dog størst for Købstæderne, og det er klart af denne Overskridelses Størrelse, at Sygekasserne ikke er i Stand til at gennemføre deres Virksomhed, hvis den hidtidige Maksimalgrænse bibeholdes.

Jeg har, ligesom det skete forrige Gang, ført Forhandlinger med det ved Sygekasselovens § 6 angaaende Sygekassernes Anliggender nedsatte Udvalg, hvor man har bifaldet, at et saadant Lovforslag paa ny fremsattes; og som jeg begyndte, skal jeg atter anbefale det høje Ting at vedtage dette Lovforslag, som er enstemmigt vedtaget af Folketinget.

Dalsgaard: At der i Sygekasseloven af 10. Maj 1915 blev indført Maksimalsatser for Statens Tilskud til de enkelte Sygekassemedlemmer, skyldtes to Grunde: dels var der megen Uklarhed over, hvor meget Statens Tilskud til Sygekasserne vilde blive forøget ved de nye Fordelingsregler, som ved den nævnte Lov bragtes til Anvendelse med Hensyn til Beregning af Statstilskuddet — Sygekasseinspektøren udtalte saaledes den Gang, at det ikke kunde beregnes, hvilken Indflydelse flere af de nye Fordelingsregler vilde udøve paa Tilskuddets Størrelse —, og dels var man usikker med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes de nye Fordelingsregler vilde virke med Hensyn til en nogenlunde ligelig og rimelig Fordeling af Statstilskuddet til de forskellige Hovedarter af Sygekasser. I denne Henseende havde den gamle Sygekasselovs Fordelingsregler ikke virket heldigt, idet de havde virket saaledes, at særlig Landsygekasserne var blevet betydelig forfordelt i Forhold til de københavnske. Da man ikke paa Forhaand kunde overse, hvorledes de nye Regler i den Henseende vilde virke, var dette en medvirkende Grund til, at man fandt det rigtigt at indføre i Loven Maksimalsatser for, hvor meget Tilskud der kunde gives til de enkelte Sygekassemedlemmer henholdsvis i København, Købstæderne og paa Landet. Af disse Grunde fandt Landstingets Flertal det i 1915 rigtigt, at der indførtes disse Maksimalsatser, saa fik Rigsdagen i nogen Maade Haand i Hanke med, baade hvor stort Statskassens Tilskud kunde blive, og ogsaa med, hvorledes Fordelingen kunde falde mellem de forskellige Hovedarter af Sygekasser. Man fik Sikkerhed for, hvis Statskassens Tilskud vilde stige væsentlig mere end, hvad der var ventet, eller hvis Fordelingen mel-

lem de forskellige Hovedarter af Sygekasser faldt mindre heldigt ud, at Spørgsmaalet kunde blive taget op igen af Rigsdagen indenfor en rimelig Tid; og dette Standpunkt, som Landstingets Flertal den Gang indtog, blev sluttelig tiltraadt fra alle Sider. Hvis man nu spørger, hvorledes de i 1915 fastsatte Fordelingsregler har virket, maa det erkendes, at til at sikre en nogenlunde ligelig Fordeling af Statstilskuddet til de forskellige Hovedklasser af Sygekasser har Fordelingsreglerne virket meget heldigt. I Motiverne til det forelagte Lovforslag er det oplyst, at for Aaret 1917 var Statstilskuddet til de københavnske Sygekasser 5 Kr. 01 Øre, til Købstadsygekasserne 4 Kr. 71 Øre og til Landsygekasserne 4 Kr. pr. Medlem. Dette er en Fordeling, mod hvis Ligelighed der ikke med Rette kan indvendes noget videre; og naar der ses hen til, at Lægehonorarerne er blevet sat meget betydeligt op siden 1915, og endvidere til, at Dyrtiden er blevet meget værre siden, kan det heller ikke siges, at Stigningen af det samlede Statstilskud er urimelig stor. Det sidste Aar, for hvilket der fordeltes efter den gamle Lovs Regler, altsaa for 1914, var Statstilskuddet 2 936 256 Kr., og i Motiverne til det i Fjor fremsatte Forslag om samme Emne, som omhandles i det nu foreliggende Lovforslag, var det oplyst, at Tilskuddet for 1918 beregnedes at ville blive ca. 4 613 000 Kr., det vil altsaa sige en Stigning paa rigelig 50 pCt. i de 4 Aar. Efter som Forholdene er blevet i denne Tid, efter som Sygekasseudgifterne er blevet meget stærkt forøget, og henset til, at Sygekassernes Medlemsantal er blevet forøget med vel rigelig 200 000 Medlemmer i de 4 Aar, kan det formentlig ikke siges, at denne Stigning af det samlede Statstilskud har været uforholdsmæssig stor. Stigningen i Statstilskuddene har i hvert Fald paa mangfoldige andre Omraader været større.

Under Hensyn til de for Sygekasserne vanskelige Forhold gik man i Fjor ind paa at suspendere Maksimaltaksterne for Tiden indtil 31. December 1918, og nu foreligger der altsaa et Forslag om at ophæve Maksimaltaksterne for bestandig. At vi ikke for Tiden kan lade Maksimaltaksterne træde i Kraft igen, er jeg fuldt klar over; dertil er Dyrtiden for trykkende; men da Fremtiden tegner sig meget usikkert, ikke mindst hvad de finansielle Forhold angaar, vilde jeg have fundet det rigtigst ved denne Lejlighed kun at forlænge Midlertidigheden af Maksimalsatsernes Suspension, saa